

Sygn. akt I C 977/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący **SSR Ewa Przychodzka**

Protokolant Beata Wolny

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016r. w Oleśnicy

na rozprawie

przy udziale stron

powódka: **U. Z.**

pozwany: **Towarzystwo (...) z/s w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) z/s w W. na rzecz powódki U. Z. kwotę 5.580,00zł (pięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi co do kwot:

- 5.500,00zł od dnia 20.02.2015r. do dnia zapłaty;

- 80,00zł od dnia 29.05.2015r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie co do kwoty 90,00zł;

III. dalej idące powództwo oddala;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.217,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa ((...)) kwotę 1.175,39zł tytułem wydatków i opłaty sadowej od uiszczenia których zwolniona była powódka.

Z. /

1. (...)

2. (...)

3. (...)

17.03.2016r.

IC 977/15

UZASADNIENIE

Powódka U. Z. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od

strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. zadośćuczynienia w kwocie 5.500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia 15.01.2015 r. do dnia zapłaty oraz kwot:

80,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia powypadkowego wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty

i 200,00 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych

wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 24.04.2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powódka wyjaśniła, że w dniu 04.09.2014 r. w M. doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku, którego powódka doznała obrażeń ciała. Pojazd sprawcy zdarzenia, był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. W wyniku obrażeń doznanych w wypadku powódka została przewieziona przez karetkę pogotowia do Wojewódzkiego Szpitala (...) we W., gdzie po przeprowadzeniu

badań stwierdzono u niej skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa

z podejrzeniem złamania, krwiaka grzbietu ręki prawej oraz urazu klatki piersiowej. Powódka podała, iż 05.09.2014 r. wypisano ją ze szpitala

z zaleceniami noszenia kołnierza ortopedycznego, stosowania środków przeciwbólowych oraz kontroli u lekarza rodzinnego. Powódka wskazała,

iż podjęła leczenie chirurgiczne, ortopedyczne, neurologiczne oraz otolaryngologiczne. Przeszła też rehabilitację. Powódka podała ponadto,

że do 31.12.2014 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Strona pozwana

w wyniku zgłoszenia szkody i przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego przyznała powódce kwotę 2.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia, która to kwota jest w jej ocenie nieadekwatna do doznanej przez nią szkody. Ponadto powódka wskazała, iż w związku z leczeniem poniosła również koszty związane z dojazdami do placówek medycznych i zabiegami usprawniającymi.

Strona pozwana, Towarzystwo (...) S.A. z/s w W., wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała,

że w toku likwidacji szkody zgłoszonej przez powódkę przyznała jej kwotę 2.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 90,00 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych. W ocenie strony pozwanej roszczenie powódki jest bezpodstawne i nieudowodnione, a przyznane jej

do tej pory zadośćuczynienie jest odpowiednia w świetle art. 445 kc.

Zdaniem strony pozwanej stopień i rozmiar dolegliwości oraz następstw wypadku wskazanych przez powódkę jest zawyżony i nie znajduje poparcia w dokumentacji medycznej. Ponadto strona pozwana zwróciła uwagę na

fakt występowania u powódki zmian zwyrodnieniowych i dyskopatii, które

nie są związane z wypadkiem z dnia 04.09.2014 r. Strona pozwana

podniosła też, że na podstawie przedłożonej przez powódkę w toku postępowania likwidacyjnego specyfikacji dojazdów do placówek medycznych, wypłaciła powódce kwotę 90,00 zł tytułem odszkodowania. Nieuzasadnione jest także, zdaniem strony pozwanej, żądanie zwrotu kosztów leczenia,

gdyż z przedłożonej przez nią dokumentacji nie wynika, aby kosztami takimi była obciążona. W ocenie strony pozwanej powódka nie wykazała także braku możliwości skorzystania ze wskazanych przez nią zabiegów w ramach publicznej służby zdrowia.

Postanowieniem z dnia 12.06.2015 r. powódka zwolniona została od kosztów sądowych w całości (k. 49).

Pismem z dnia 13.08.2015 r. powódka cofnęła pozew w zakresie kwoty 90,00 zł tytułem poniesionych kosztów dojazdów do placówek medycznych (k. 69).

W toku postępowania dowodowego ustalono następujący stan faktyczny :

W dniu 04.09.2014 r. około godz. 20 w miejscowości M. doszło do wypadku drogowego, polegającego na tym, że kierowca samochodu osobowego marki L. o nr rej. (...), wymusił pierwszeństwo na pojeździe marki H. o nr rej. (...),

którego pasażerem była powódka, na skutek czego doszło do zderzenia obu pojazdów. Sprawca wypadku posiadał ważne ubezpieczenie OC u strony pozwanej.

/dowód:

akta szkody 75/15/33/68 –
w załączeniu;

zaświadczenie K. we W. – k. 11;

oświadczenie powódki – k. 12;

Bezpośrednio po wypadku powódka została przewieziona karetką do szpitala we W., z którego po przeprowadzeniu badań została wypisana z zaleceniem odciążenia fizycznego, stosowania lekkiej diety, noszenia miękkiego kołnierza ortopedycznego, stosowania leków przeciwbólowych oraz kontroli w POZ. Po opuszczeniu szpitala powódka kontynuowała leczenie chirurgiczne, ortopedyczne, neurologiczne, otolaryngologiczne i okulistyczne. Powódka korzystała też z zabiegów rehabilitacyjnych, przeszła 4 cykle rehabilitacji. Prywatnie wykupiła sobie jeszcze dodatkowo dające dobre

wyniki zabiegi przy użyciu lasera za 80,00 zł. Bezpośrednio po wypadku powódka była bardzo poobijana, zwłaszcza lewa strona ciała, miała złamane

2 żebra. Jest osobą bardzo szczupłą, a po wypadku nie mogła chodzić, siedzieć, umyć się i nie pozwalała się dotknąć, bo wszystko ją urażało.

Po wypadku przez okres 3 tygodni nosiła kołnierz ortopedyczny i przez

okres 4 miesięcy przebywała na zwolnieniu lekarskim. Wymagała w tym czasie opieki i pomocy innych osób, choć wcześniej to ona zajmowała się mieszkającą z nią matką w podeszłym wieku i ciężko chorym onkologicznie synem, który jakiś czas później zmarł. Drugi z synów pracuje za granicą. Powódka miała też córkę, ale w wieku 27 lat zmarła na raka.

Powódka w dalszym ciągu odczuwa skutki wypadku w postaci bóli kręgosłupa szyjnego i barku, a także drętwienia palców ręki prawej,

ma problemy z wchodzeniem po schodach, robieniem zakupów oraz pracami domowymi. W dalszym ciągu stosuje maści i leki przeciwbólne. Przestała jeździć na rowerze, boi się ruchu ulicznego, prosi sąsiadów i znajomych

o zawiezenie do lekarzy. Mimo trudności wróciła do pracy, ale z uwagi

na akordowy charakter pracy przy prasie, wymagający sprawności, pracodawca nie przedłużył z nią umowy i od stycznia 2016 r. pozostaje bez zatrudnienia.

/dowód:

dokumentacja medyczna powódki – k. 13 – 35;

zaświadczenie z dnia 19.12.2014 r. – k. 27;

zeznania świadków:

A. T. – k. 73,

L. O. – k. 73 – 74;

zeznania powódki – k. 104 – 105;

W niniejszej sprawie została opracowana przez biegłego chirurga – ortopedę M. J. (1) opinia z dnia 28.10.2015 r. na okoliczność ustalenia, jaki uszczerbek na zdrowiu nastąpił u powódki w związku

z uczestnictwem w wypadku z dnia 04.09.2014 r., jakiego rodzaju i w jakiej wysokości oraz rokowań na przyszłość.

W wyniku tego zdarzenia powódka doznał urazów w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego, urazu klatki piersiowej i

urazu grzbietu ręki prawej. Z powodu przebytego urazu kręgosłupa szyjnego u powódki mogą występować dolegliwości bólowe z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej. Przebyty przez powódkę uraz kręgosłupa szyjnego skutkuje 4% trwałym uszczerbkiem na zdrowiu i może w przyszłości przyczynić się do nasilenia rozwoju zmian zwyrodnieniowych. W przypadku powódki rokowania na przyszłość są niepewne, a powrót do stanu zdrowia sprzed wypadku jest wątpliwy.

/dowód:

opinia biegłego M. J.

z dnia 28.10.2015 r. – k. 79 – 83;

Szkoda zgłoszona została stronie pozwanej w dniu 21.01.2015 r.

Strona pozwana w toku likwidacji szkody decyzją z dnia 19.02.2015 r. przyznała i wypłaciła powódce kwotę 2.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Powódka wraz z pismem z dnia 24.03.2015 r. dołączyła specyfikację na koszty dojazdu do placówek medycznych na kwotę 200,00 zł. Strona pozwana decyzją z dnia 15.06.2015 r. przyznała powódce kwotę 90,00 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych przyjmując wyliczenie: 260 km x 0,08 x 4,30 zł.

/dowód:

akta szkody – w zał.;

pismo powódki z dn. 15.01.2015 r. – k. 40 – 41v.;

decyzje strony pozwanej z dnia 19.02.2015 r. – k. 42, z dnia 15.06.2015 r. – w aktach szkodowych;;

Sąd zważył:

Powództwo niniejsze w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie było, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 04.09.2014 r.

W orzecznictwie ugruntował się aprobowany przez piśmiennictwo pogląd opowiadający się za kompensacyjnym charakterem przewidzianego w art. 445 § 1 kc. zadośćuczynienia pieniężnego, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.06.1968r., I PR 175/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 37, oraz uchwałę pełnego składu Izby cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 08.12.1973 r.,

III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145). O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien zdecydować rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, wiek osoby pokrzywdzonej, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że Sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Podkreśla się jednak, że ocena Sądu w tym zakresie powinna opierać się na całokształcie okoliczności sprawy. Dlatego też konfrontacja danego przypadku z innymi może dać jedynie orientacyjne wskazówki, co do poziomu odpowiedniego zadośćuczynienia. Kierowanie się przy ustalaniu sumy zadośćuczynienia sumami zasądzanymi z tego tytułu w innych sprawach może tylko zapobiec powstawaniu rażących dysproporcji w podobnych sprawach. Trzeba też pamiętać, że w każdej sprawie występują szczególne, właściwe tylko dla niej okoliczności faktyczne. Zaś natężenie doznanych krzywd zależy od indywidualnych cech poszkodowanego.

Ustalony procent trwałego (długotrwałego) uszczerbku na zdrowiu jest zatem jedynie elementem pomocniczym dla takiej oceny – i w praktyce orzeczniczej często (w typowych przypadkach) przyjmuje się,

że 1% takiego uszczerbku daje podstawy do przyjęcia zadośćuczynienia w przedziale od 1.500,00 ÷ 3.000,00 zł.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu w części dotyczącej zadośćuczynienia, zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy, w tym przede wszystkim dokumentacja dołączona do pozwu, zeznania świadków oraz powódki, a także opinia biegłego dawały podstawy do uwzględnienia powództwa w przeważającej części.

W ocenie Sądu materiał dowodowy, jednoznacznie wskazywał, iż skutkiem zdarzenia były cierpienia fizyczne i psychiczne powódki, która odniosła szereg obrażeń. Powódka do chwili obecnej odczuwa skutki wypadku i urazów z nim związanych. Przede wszystkim powódka w dalszym ciągu odczuwa bóle kręgosłupa szyjnego i barku, a także drętwienie palców ręki prawej. Przestała jeździć rowerem, boi się ruchu drogowego. Ma problemy z wchodzeniem po schodach i pracami domowymi, nie jest w stanie sprostać wszystkim obowiązkom, chociaż wcześniej z nimi sobie radziła.

W dalszym ciągu stosuje maści i leki przeciwbólowe, ograniczając ich stosowanie z uwagi na problemy z żołądkiem. Powódka po wypadku przez okres 3 tygodni nosiła kołnierz ortopedyczny i przez okres 4 miesięcy przebywała na zwolnieniu lekarskim, przy czym 2 miesiące leżała non stop bardzo poobijana w łóżku. Na to wszystko nałożył się stres związany opieką nad synem - drugim jej dzieckiem umierającym na raka. Niespodziewany wypadek i doznane w nim urazy wymagały podjęcia przez nią leczenia ortopedycznego, chirurgicznego i neurologicznego, poddawania się zabiegom rehabilitacyjnym i noszenia kołnierza ortopedycznego.

Zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu chirurgii - ortopedii M. J. (1) w skutek wypadku powódka doznała urazów w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego, urazu klatki piersiowej i urazu grzbietu ręki prawej. Z powodu przebytego urazu kręgosłupa szyjnego u powódki mogą występować dolegliwości bólowe z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej. Przebyty przez powódkę uraz kręgosłupa szyjnego skutkuje 4% trwałym uszczerbkiem na zdrowiu i może w przyszłości przyczynić się do nasilenia rozwoju zmian zwyrodnieniowych. W przypadku powódki rokowania na przyszłość są niepewne, a powrót do stanu zdrowia przed wypadku jest wątpliwy.

Wskazane wyżej elementy niewątpliwie miały wpływ na pogorszenie się dotychczasowego standardu życia powódki i wiązały się z odczuwanym przez nią cierpieniem fizycznym, a doznany przez nią uszczerbek na zdrowiu ma charakter trwały.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, iż należne powódce zadośćuczynienie winno wynosić 8.000,00 zł, a biorąc pod uwagę fakt, iż strona pozwana wypłaciła już powódce kwotę 2.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 5.500,00 zł. Kwota ta w ocenie Sądu mieści się w sumie odzwierciedlającej tak czas trwania rekonwalescencji, jak też doznane obrażenia – i uznać ją w tej sytuacji faktycznej należy za odpowiednią.

Zasądzając kwotę główną Sąd uwzględnił także żądanie ustawowych odsetek, które uzasadnione było treścią art. 481 kc w zw. z art. 817 kc, jednak nie zgodnie z żądaniem pozwu od dnia wystosowania pisma zgłaszającego szkodę, ale od dnia następnego po decyzji strony pozwanej z dnia 19.02.2015 r. i 30 dniach od zgłoszenia szkody.

Na uwzględnienie częściowe zasługiwało również w ocenie Sądu roszczenie zapłaty odszkodowania przewidzianego treścią art. 444 § 1 kc

Należy przy tym wskazać, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności przedłożonych przez powódkę dowodów w postaci zaświadczenia z dnia 19.12.2014 r. (k. 27) jednoznacznie wynika, iż powódka poniosła koszty laseroterapii w w/w kwocie. Wskazać również należy, iż zarówno z opinii biegłego, jak

i dowodów w postaci dokumentacji medycznej powódki wynika, iż przeprowadzenie tego zabiegu było uzasadnione stanem zdrowia powódki i miało związek ze zdarzeniem z dnia 04.09.2014 r.

W tym miejscu zauważyć należy, iż faktem powszechnie znanym jest, że na wizytę u lekarza specjalisty oraz zabiegi rehabilitacyjne w ramach NFZ oczekuje się, co najmniej kilka miesięcy i dłużej, i to niezależnie od charakteru zatrudnienia, stażu ubezpieczeniowego czy miejsca zamieszkania, a zatem również prywatne zabiegi rehabilitacyjne należy uznać za uzasadnione i przyczyniające się do poprawy stanu zdrowia, czyli pomniejszające szkodę. Zatem będące równocześnie wydatkami poniesionymi niejako w interesie strony pozwanej.

Zasądzając powyższą kwotę Sąd na podstawie art. 481 kc zasądził też na rzecz powódki ustawowe odsetki liczone od dnia 29.05.2014 r., tj. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Odnosząc się natomiast do kwestii żądanych przez powódkę kosztów dojazdów do placówek medycznych, ponad kwotę 90,00 zł przyznanych i wypłaconych powódce po wniesieniu pozwu, to powództwo w tym zakresie jako nieudowodnione podlegało oddaleniu (art. 6 kc). Powódka nie przedłożyła bowiem żadnych dowodów potwierdzających, iż poniosła w związku z tym koszty wyższe niż te, które uwzględnione zostały przez stronę pozwaną decyzją z dnia 15.06.2015 r.. Strona pozwana wypłaciła je po uwzględnieniu przedstawionej przez powódkę specyfikacji na 260 km i przy zastosowaniu przelicznika 0,08 x 4,30 zł/l, a więc stawek obowiązujących w tym czasie.

W zakresie cofniętego powództwa co do kwoty 90,00 zł postępowanie zostało umorzone.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach oparto na treści art. 100 kpc obciążając stronę pozwaną, jako w znacznej mierze przegrywającą sprawę, wszystkimi kosztami procesu poniesionymi przez powódkę, tj. kosztami zastępstwa prawnego w wysokości 1.200,00 zł ustalonej w oparciu o § 6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461) i kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Ponadto w oparciu o art. 113 uksc, Sąd obciążył stronę pozwaną jako przegrywającą sprawę kwotą 1.175,39 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której ponoszenia zwolniona była powódka oraz wydatków na opinię biegłego.